JÁN MAZÁK
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2008. szeptember 18. [1]

1. Az Oberster Patent- und Markensenat (Felsőbb Szabadalmi és Védjegyhivatal) jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelme a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv [2] 12. cikke (1) bekezdésének értelmezésére irányul. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Verein Radetzky-Orden (a továbbiakban: Orden) és a Bundesvereinigung Kameradschaft „Feldmarschall Radetzky" (a továbbiakban: BKFR) közötti jogvitában terjesztették elő a védjegyoltalom – tényleges használat elmulasztása miatti – megszűnése tárgyában, azon védjegyek esetében, amelyeknek ez utóbbi nonprofit egyesület a jogosultja. A kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megvizsgálni, hogy ha egy nonprofit egyesület az említett védjegyeket a rendezvények meghirdetése során az üzleti iratain és a reklámanyagain használja, valamint az egyesület tagjai a védjegyet ábrázoló kitűzőket a rendezvényeken és az adományok gyűjtése és szétosztása során viselik, az a védjegy tényleges használatának minősül-e a 89/104 irányelv 12. cikkének (1) bekezdése értelmében.

I – A vonatkozó közösségi szabályozás

2. A 89/104 irányelv „Megszűnési okok" című 12. cikke előírja:

„(1) A védjegyoltalom megszűnését kell megállapítani, ha a jogosult az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a védjegy tényleges használatát az adott tagállamban megszakítás nélkül öt éven át elmulasztja, kivéve, ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja; […]"

II – A vonatkozó nemzeti szabályozás

3. A védjegyek oltalmáról szóló, 1970. évi törvény (Markenschutzgesetz 1970., BGBl. 260/1970., a továbbiakban: MSchG) 10a. §-a értelmében az árura vagy szolgáltatásra vonatkozó megjelölés használata különösen a következőket foglalja magában:

1 – Eredeti nyelv: angol.
2 – HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.

„(1) a megjelölés elhelyezése az árun vagy csomagolásán, vagy azokon a tárgyakon, amelyek vonatkozásában a szolgáltatást nyújtják, vagy amelyek vonatkozásában a szolgáltatást nyújtani kell;

(2) a megjelölést hordozó áru eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala, valamint forgalomba hozatal céljából történő raktáron tartása, illetve szolgáltatás felajánlása vagy annak nyújtása a megjelölés alatt;

(3) a megjelölést hordozó áruk behozatala vagy kivitele;

(4) a megjelölés használata az üzleti iratokon vagy a reklámozásban.”

4. Az MSchG 33a. §-ának (1) bekezdése ekként rendelkezik:

„Bárki kérheti az olyan lajstromozott védjegy törlését, amelyet legalább öt éve lajstromoztak Ausztriában vagy amely a 2. § (2) bekezdése értelmében Ausztriában oltalmat élvez, ha a jogosult vagy az ő hozzájárulásával harmadik személy az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a védjegy tényleges használatát Ausztriában a törlés iránti kérelem benyújtását megelőzően öt éven át elmulasztja (10a. §), kivéve, ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.”

III – Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra utaló határozat

5. A BKFR olyan nonprofit egyesület, amely az árukat és a szolgáltatásokat kizárólag ingyenesen biztosítja. Egyrészt katonai hagyományőrzéssel foglalkozik, így a hadsereg harcban elhunyt tagjai tiszteletére hősi emlékünnepeket, emlékmiséket és katonatalálkozókat szervez, valamint karbantartja a háborús emlékműveket, másrészt jótékonysági munkát végez, így természetbeni és pénzbeli adományokat gyűjt, és ezen adományokat a rászorulók között szétosztja.

6. A BKFR ábrás és szóvédjegyek jogosultja, amelyeket az Osztrák Szabadalmi Hivatal lajstromába 161.744–161.749 számokon jegyeztek be, 1995. május 22-i elsőbbséggel. Ezen ábrás és szóvédjegyek mindegyikét a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás [3] (a továbbiakban: Nizzai Megállapodás) szerinti következő osztályok vonatkozásában lajstromozták: 37. osztály (háborús emlékművek karbantartása), a 41. osztály (nevelés; szakmai képzés; szórakoztatás; sport- és kulturális tevékenységek, katonatalálkozók szervezése) és a 45. (korábban 42.) osztály (egyéni igényeknek megfelelően nyújtott jótékonysági jellegű szolgáltatások). 2005. január 31-től a jogosult kérelmére a 41. osztályban, „nevelés; szakmai képzés" alatt szereplő szolgáltatásokat minden vitatott védjegy tekintetében törölték.

7. A BKFR megalapította a Radetzky-Ordent, amelynek keretében a 161.745, 161.746, 161.748 és a 161.749 számon lajstromba bejegyzett védjegyeknek megfelelő kitüntetéseket és érdemrendeket adományoz. A 161.744 számon bejegyzett védjegynek megfelelő tiszteletbeli érdemrendet, valamint a 161.746 számon bejegyzett védjegynek megfelelő kitüntetést az egyesület tagjainak és támogatóinak is adományozzák. A tagok ezeket a kitüntetéseket és érdemrendeket a rendezvényeken, valamint az adományok gyűjtése és szétosztása során viselik. A védjegyeket a rendezvényekre szóló meghívókra, a levélpapírra és az egyesület reklámanyagaira nyomtatják.

8. 2004. augusztus 17-én a Radetzky-Orden az MSchG 33a. §-a értelmében a használat elmulasztása miatt kérte az említett védjegyek törlését. Arra hivatkozott, hogy a BKFR a védjegyeket az utóbbi öt év során nem használta az üzleti forgalomban.

9. 2006. április 21-én az Osztrák Szabadalmi Hivatal e védjegyeket 2001. január 8-i hatállyal törölte. A BKFR az Osztrák Szabadalmi Hivatal törlési osztályának határozatával szemben fellebbezést nyújtott be az Oberster Patent- und Markensenathoz.

10. Az Oberster Patent- und Markensenat 2007. június 27-én kelt, a Bíróságra 2007. szeptember 27-én benyújtott határozatával úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

3 – 1967-ben Stockholmban, majd 1977-ben Genfben felülvizsgált megállapodás.

„Úgy kell-e értelmezni a [89/104] irányelv 12. cikkének (1) bekezdését, hogy valamely vállalkozás áruinak vagy szolgáltatásainak más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól való megkülönböztetésére vonatkozó (tényleges) védjegyhasználatnak minősül, ha egy védjegyet valamely nonprofit egyesület a rendezvények meghirdetése során, az üzleti iratain, valamint a reklámanyagain használja, az egyesület tagjai pedig azt az adományok gyűjtése és szétosztása során kitűzőként viselik?”

IV – A Bíróság előtti eljárás

11. Az Orden, a BKFR, az Olasz Köztársaság, valamint a Bizottság írásbeli észrevételeket nyújtott be. Az Orden, a BKFR és a Bizottság szóbeli észrevételeit a 2008. június 24-én tartott tárgyaláson tette meg.

V – A felek fő érvei

12. Az Orden azt állítja, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdésre adott igenlő válasz a védjegyjogszabályok céljait teljesen megfosztaná a lényegüktől, és veszélyeztetné az e jogszabályok lényegét jelentő jogbiztonság követelményét. A 89/104 irányelvnek a védjegyoltalom tartalmát meghatározó 5. cikke értelmében az oltalom szorosan összefügg a gazdasági tevékenység körében nyújtott árukkal és szolgáltatásokkal. Az Orden álláspontja szerint a „tényleges használat” kifejezés a 89/104 irányelv 12. cikke értelmében a kereskedelmi tevékenységhez vagy nyereség fejében végzett vállalkozói tevékenységhez kapcsolódik. A kizárólag nem nyereségszerző céllal végzett tevékenység a védjegyoltalom hatályán kívül esik. A védjegyek funkciója, hogy garantálják az áruk és a szolgáltatások eredetét, így biztosítsák, hogy a kérdéses gazdasági ügylet állandó minőséget jelentsen. A védjegyoltalom tehát ellenérték fejében teljesített értékesítést jelent.

13. Az Orden megjegyzi, hogy a modern társadalomban sokféle jótékonysági egyesület jött létre, többek között az orvosi ellátást biztosító vagy a betegeket szállító egyesületek, amelyek első megközelítésre a szolgáltatásaikat ingyen nyújtják. A valóságban azonban ezen egyesületek állami támogatásból és díjazásból képesek fennmaradni, és gazdaságilag aktívak, továbbá azon a piacon a kínálatot

növelve versenyeznek. Az Orden álláspontja szerint ezen egyesületek állandó személyzetet alkalmazva nyilvánvalóan vállalkozói tevékenységet végeznek. Az ellenérték fejében teljesített szolgáltatás elve az ilyen esetekre akkor is kiterjed, ha az ellenértéket nem a valódi kedvezményezett személy fizeti, hanem a társadalombiztosítási rendszer, a kórházak, a hatóságok stb. Ha a védjegyet nem használják a védjegyoltalomban részesülő termékek és szolgáltatások piaci részesedésének megszerzése vagy megtartása érdekében, e használat úgy tekinthető, hogy kizárólag a védjegy megszűnésének megelőzését szolgálja.

14. A BKFR álláspontja szerint a jótékonysági szervezetek (nonprofit egyesületek) a tevékenységi körükben egymással versenyeznek, és ezért a vállalkozókhoz hasonlóan járnak el az üzleti életben, még akkor is, ha a jótékonysági árukat és szolgáltatásokat a rászorultak számára biztosítják. Az ilyen szervezetek megjelölései, úgymint védjegyei, dekorációi, jelvényei és címerei jelzik az áruk és a szolgáltatások eredetét annak érdekében, hogy ezeket megkülönböztessék más szervezetekétől. Emellett a szervezeten kívüli személyek számára adott védjegytípusú dekorációk és megkülönböztetések egyfajta reklámtevékenységet vagy „kereskedelmiesítést" jelentenek, mivel a szervezetet népszerűsítik.

15. A tényleges használat fogalma nem zárja ki, hogy a jótékonysági szervezetek a védjegyeiket a szolgáltatásaik nyújtása során használják.

16. A BKFR tehát azt állítja, hogy a 89/104 irányelv 12. cikkének (1) bekezdésével összhangban a védjegy tényleges használatának minősül, ha azt a jótékonysági szervezet olyan áruk és szolgáltatások esetében használja, amelyekre vonatkozóan a védjegyet lajstromozták, és ha ezen árukat és szolgáltatásokat ingyen és/vagy nem rendszeresen biztosítják.

17. Az Olasz Köztársaság véleménye szerint az Oberster Patent- und Markensenat által feltett kérdésre igenlő választ kell adni. Mivel védjegyet bárki nyilvántartásba vetethet, aki a megkülönböztető megjelölést vállalkozói tevékenységnek nem minősülő termelő- vagy kereskedelmi tevékenységével összefüggésben használja vagy kívánja használni, az Olasz Köztársaság szerint a BKFR által megvalósított védjegyhasználatot tényleges használatnak kell tekinteni.

18. A Bizottság álláspontja szerint a 89/104 irányelv 12. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az ingyenes szolgáltatásokkal összefüggésben valamely védjegy akkor képezi tényleges használat tárgyát, ha az ellenszolgáltatás hiánya megfelel a szóban

forgó szolgáltatások természetének. A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint [4] a 89/104 irányelv 12. cikkének (1) bekezdése értelmében valamely védjegy tényleges használatának minősül, ha a védjegyoltalomban részesülő áruk és szolgáltatások vonatkozásában azt a piacon szokásos módon használják annak érdekében, hogy ezeknek az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hozzon létre vagy tartson fenn. Tekintettel kell lenni tehát az ügy összes körülményére, különösen az áruk és szolgáltatások típusára, az érintett piac jellegzetességeire és a védjegy használatának kiterjedtségére és gyakoriságára.

19. A Bizottság kiemeli azt a tényt, hogy egyes szolgáltatások, úgymint a közös hagyományőrzés és a jótékonysági munka, természetüknél fogva ingyenesek. Megkérdőjelezhetetlen, hogy egy megkülönböztető megjelölés e szolgáltatásokkal összefüggésben védjegyoltalomban részesülhet. Ellentmondásos volna a tényleges használat kérdésével összefüggésben, ha a védjegy használata szempontjából csak az ellenérték fejében végzett szolgáltatásokat vennék figyelembe. A Bizottság álláspontja szerint a jótékonysági szervezetek versenyeznek az adományokért. Ezen kívül a jótékonysági munkát kifejezetten megemlítik a Nizzai Megállapodás egyes osztályai között, különösen a 36., 41. osztályban (hátrányos helyzetű tanulók oktatása) és a 43. osztályban (a hajléktalanok elhelyezésének jótékonysági biztosítása).

4 – Lásd a C-40/01. sz. Ansul-ügyben 2003. március 11-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-2439. o.) 35–39. pontját és a C-259/02. sz. La Mer Technology ügyben 2004. január 27-én hozott végzésének (EBHT 2004., I-1159. o.) 21–26. pontját.

VI – Elemzés

20. Az előzetes döntéshozatalra utaló végzés szerint a kérdést előterjesztő bíróság előtt fekvő ügy arra vonatkozik, hogy egyes védjegyek, amelyeket a BKFR, egy nonprofit egyesület lajstromoztatott, az MSchG 33a. §-ának (1) bekezdése értelmében tényleges használatban áll-e. Mivel a MSchG 33a. §-ának (1) bekezdése a 89/104 irányelv 12. cikkének (1) bekezdésén alapul, a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ a Bíróságtól, hogy a védjegy nonprofit egyesület általi bizonyos használata a 89/104 irányelv 12. cikkének (1) bekezdésével összhangban tényleges használatnak minősül-e.

21. Mivel valamely megjelölés védjegyoltalomban való részesítése a 89/104 irányelv 5. cikke értelmében a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít, amely alapján a jogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használja, a közösségi jogalkotó biztosítani kívánta, hogy a védjegyeket ténylegesen a meghatározott célok érdekében használják [5].

5 – A fent hivatkozott Ansul-ügyre vonatkozó indítványában Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok kijelentette, hogy „a védjegyhivatalok nem azon lajstromozott tartalékvédjegyek egyszerű letéteményesei, amelyek arra várnak, hogy a gyanútlan fél megkísérelje azok használatát, vállalva azt, hogy a védjegyjogosult nem érvényesíti azt, legalábbis spekulatív céllal saját javára […]” (lásd a fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott ügy 42. pontját). A 89/104 irányelv nyolcadik preambulumbekezdése tehát kimondja, hogy a lajstromozott védjegyet ténylegesen használják, illetve a használat elmulasztása esetén az oltalom megszűnését lehessen megállapítani.

22. A Bíróság a fent hivatkozott Ansul-ügyben hozott ítéletben kijelentette, hogy a tényleges használat azt jelenti, hogy a védjegyet valóban használják. A védjegy valódi használata magában foglalja a védjegyoltalomban részesülő áruk és szolgáltatások piacán való használatát [6], és nem csak az érintett vállalkozáson belüli használatát [7]. A tényleges használatnak meg kell felelnie a védjegy lényeges funkciójának, amely biztosítja az áruk és szolgáltatások eredetének azonosíthatóságát a fogyasztó vagy a végfelhasználó számára, azáltal, hogy lehetővé teszi, hogy az árut vagy szolgáltatást összetéveszthetetlenül megkülönböztessék máshonnan származó árutól vagy szolgáltatástól [8].

23. Annak megítélése során, hogy a védjegy tényleges használatára sor került-e, figyelembe kell venni a védjegy kereskedelmi valós használata szempontjából lényeges összes tényt és körülményt, különösen, ha az ilyen használat úgy tekintendő, hogy az érintett gazdasági szektorban az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hoz létre vagy tart fenn. Az ügy körülményeinek értékelése tehát magában foglalhatja többek között a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások természetének és az érintett piac jellemzőinek vizsgálatát, valamint a védjegy használatának terjedelmét és gyakoriságát. Tehát a védjegy használatának ténylegessé minősítéséhez nem mindig szükséges mennyiségi értelemben jelentősnek lennie, mivel az a megfelelő piacon az érintett áruk vagy szolgáltatások jellegzetességeitől függ [9].

24. Úgy tűnhet, hogy az alapeljárással érintett védjegyet a BKFR többek között az egyesület tagjainak és a támogatóknak adományozott kitűzőkön, a rendezvények meghirdetése során, az üzleti iratain, valamint a reklámanyagain használja. A védjegyet az egyesület tagjai az adományok összegyűjtése és szétosztása során használják, mivel az egyesület tagjai ilyen alkalmakkor a védjegyet ábrázoló kitűzőt viselik. Ennek ellenére az előzetes döntéshozatalra utaló végzés értelmében a BKFR ellenérték fejében nem nyújt árukat vagy szolgáltatásokat.

25. Álláspontom szerint a védjegy nonprofit egyesület által való tényleges használatának vizsgálatánál [10] figyelembe kell venni az ilyen

6 – A védjegy tényleges használata megköveteli a megjelölésnek *„az árujegyzékben szereplő* árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban" álló tényleges használatára vonatkozó vizsgálatot (kiemelés tőlem). Lásd a 89/104 irányelv 12. cikkének (1) bekezdését. Ebből kifolyólag, ha a jogosult a védjegynek minősülő megjelölést nem az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban használja, álláspontom szerint nem valósítja meg a védjegy tényleges használatát.

7 – Lásd a fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott Ansul-ügyben hozott ítélet 35. és 37. pontját. A fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott La Mer Technology ügyben a Bíróság kijelentette, hogy „[…] a védjegyjogosult jogai azon alapulnak, hogy a védjegy tényleges használatára a gazdasági tevékenység körében kerül sor, azon áru- és szolgáltatási piacon, amellyel kapcsolatban az árujegyzékben szerepel az érintett tagállamban" (lásd a 20. pontot).

8 – Lásd a fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott Ansul-ügyben hozott ítélet 36. pontját.

9 – Lásd a fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott Ansul-ügyben hozott ítélet 38–39. pontját.

10 – A nonprofit egyesületek jogi megítélése tagállamonként változhat. Kivételeket megengedő főszabályként ezen egyesületek által megszerzett nyereséget nem osztják ki a tagok között. Ezen egyesületek közé tartozhatnak a jótékonysági szervezetek, noha nem szükségszerűen azonosak azzal.

egyesületek célját [11] és természetét, valamint az áruk és szolgáltatások biztosításának módját. E megközelítés összhangban áll az Ansul-, valamint a La Mer Technology ügyekben hozott ítéletekkel, amelyek tényleg megalapozzák, hogy a védjegy tényleges használatát esetenként, minden lényeges körülmény figyelembevételével és különösen azon piac különleges természetére és jellegzetességeire tekintettel kell megvizsgálni, amelyen a védjegyet használják [12].

26. Azon kérdés tekintetében, hogy a nonprofit egyesület tagjai a védjegyet ábrázoló kitűzőt hordják adományok gyűjtése és szétosztása során, a nemzeti bíróság jelezte, hogy álláspontja szerint e használat tényleges használatnak minősül a 89/104 irányelv 12. cikkének (1) bekezdése értelmében. E bíróság szerint a szolgáltatást az adományok gyűjtésén és szétosztásán keresztül biztosítják, amely tekintetben a „szolgáltatók" versenyeznek egymással.

27. Azon nézet, amely szerint a nonprofit egyesületek versenyezhetnek, hogy a nagyközönségtől adományokat gyűjtsenek, és ezért az adományok gyűjtése és szétosztása során üzleti vagy kereskedelmi tevékenységet végezzenek e szavak tágabb értelmében, elvileg helyesnek tűnik számomra. Emellett álláspontom szerint a nonprofit egyesületek elvileg piaci szereplők, amelyek az árukat megszerzik és értékesítik [13]. Míg egyes nonprofit egyesületek kereskedelmi vagy üzleti összefüggésekben való elhelyezése talán nem összeegyeztethető e személyekről alkotott benyomásainkkal, álláspontom szerint a működésükkel összefüggő kereskedelmi, illetőleg az üzleti környezetet nem volna ésszerű figyelmen kívül hagyni [14], és akár alá is ásná tevékenységüket.

28. Az Orden azon állítása tehát, amely szerint a tisztán nonprofit adománygyűjtés és -osztás tevékenységét a védjegyjog nem képes megvédeni, álláspontom szerint megalapozatlan. E tekintetben megjegyzem

11 – Noha lehetetlen elvont módon kimerítő jellegű felsorolást alkotni a nonprofit egyesületek céljairól, ezek közül sokat azért hoznak létre, hogy előre meghatározott kritériumok alapján kiválasztott magánszemélyeknek árukat és szolgáltatásokat nyújtsanak ingyen vagy csökkentett áron. (A nonprofit egyesületek célja lehet az állatvédelem, a környezetvédelem, a kultúra fejlesztése stb. Emellett nem kizárható az sem, hogy ezen egyesületek teljes piaci áron nyújtanak árukat és szolgáltatásokat egyes esetekben.) A céljaik elérése érdekében egyes nonprofit egyesületek bárkitől adományokat gyűjthetnek. Ugyanakkor, ha az árukat és szolgáltatásokat a magánszemélyek a nonprofit szervezettől ingyen vagy kedvezményes áron már nem tudják beszerezni, nem zárható ki, hogy ezen áruk és szolgáltatások korábbi kedvezményezettjei – legalábbis korlátozott mértékben – maguk szerezzék be azokat a piacon. Alternatív megoldásként az állam beavatkozhatna többek között annak érdekében, hogy a fent említett jogosultak részére ezen árukat és szolgáltatásokat – legalábbis részben – megszerezzék.

12 – „Azon kérdés, hogy a használat úgy tekinthető-e, hogy az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hoz létre vagy tart fenn, több tényezőtől és egyedi esetenkénti mérlegeléstől függ, amelyet a nemzeti bíróságnak kell elvégeznie. […] [A]z érintett piac jellegzetességei, amelyek közvetlenül befolyásolják a védjegy jogosultjának marketingstratégiáját, szintén figyelembe vehető a védjegy tényleges használatának megítélésénél." Lásd a fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott La Mer Technology ügyben hozott ítélet 22. és 23. pontját.

13 – Lásd a fenti 11. lábjegyzetet.

14 – Az „adományozás kimerülésének" jelenségére gondolva emlékeztetni kell arra, hogy jelentős számú nonprofit egyesület versenyezhet a korlátozott mennyiségben rendelkezésre álló adományokért.

többek között, hogy a „jótékonysági adománygyűjtést" a Nizzai Megállapodás 36. osztálya [15] kifejezetten megemlíti [16]. Emellett az Orden észrevételeivel szemben, álláspontom szerint, a 89/104 irányelvnek a védjegy által biztosított jogokat felsoroló 5. cikkében alkalmazott „gazdasági tevékenység körében használ" kifejezés szükségessé teszi, hogy a biztosított árukat és szolgáltatásokat nyereség, de legalábbis ellenszolgáltatás fejében nyújtsák. Az a kérdés tehát, hogy a védjegyjogosult a személyes meggazdagodása érdekében használja-e e megjelölést, nem lényeges, ha azt vizsgáljuk meg, hogy a védjegy tényleges használatára a 89/104 irányelv 12. cikke (1) bekezdésének megfelelően került-e sor.

29. E tekintetben, álláspontom szerint, az e tevékenységgel összefüggésben lajstromba vett védjegynek a támogatásgyűjtés és -szétosztás során a nonprofit egyesület által történő használata [17], az adományozók, illetőleg a lehetséges adományozók szemében a kérdéses egyesület azonosítását teszi lehetővé, valamint a támogatás felhasználásának célját jelzi, ezért a védjegy tényleges használatának minősül a 89/104 irányelv 12. cikke (1) bekezdésének megfelelően.

30. Ennek ellenére a Bíróságnak az Ansul-ügyben hozott ítéletére tekintettel, álláspontom szerint, ha a védjegyet valamely nonprofit egyesület használja a rendezvények meghirdetése során, az üzleti iratain, valamint a reklámanyagain, az egyesület tagjai pedig azt az adományok gyűjtése és szétosztása során kitűzőként viselik, a védjegy belső használatának minősül, ezért nem minősül a védjegy tényleges használatának a 89/104 irányelv 12. cikkének (1) bekezdése értelmében. Ezért, véleményem szerint, a nonprofit egyesület jelenlegi tagjainak a nyilvánosság elől elzárt gyűléseken a védjegyet ábrázoló kitűzők adományozása a védjegy belső használatának minősül [18]. Emellett, álláspontom szerint, a védjegyet valamely nonprofit egyesület a levélpapírjain a tagjai megszólítása során használja, elvileg a védjegy belső használatának minősül, és nem jelenti a védjegy tényleges használatát [19]. E körülmények között úgy tűnik, hogy a védjegyet csak magáncélból, és nem a kereskedelmi tevékenység körében használják.

15 – Meg kell jegyezni, hogy ezen osztályra kizárólag a példa kedvéért utalok, mivel úgy tűnik, hogy a BKFR szóban forgó védjegyeit nem ebben az osztályban lajstromozták. Lásd a fenti 6. pontot.

16 – Meg kell jegyezni, hogy noha az Európai Közösség nem részese a Nizzai Megállapodásnak, a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelettel (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) összhangban az áruk és szolgáltatások besorolásának nizzai rendszere többek között alkalmazandó a közösségi védjegyekre is. Emellett az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodás 5. cikke értelmében – a szellemi tulajdonról szóló 28. kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban (HL 1994. L 1., 194. o.) a szerződő felek kötelezték magukat arra, hogy 1995. január 1. előtt csatlakozzanak a Nizzai Megállapodáshoz. E tekintetben kijelenthető, hogy Málta és Ciprus kivételével az Európai Közösség minden tagállama a Nizzai Megállapodás részese. Ennek ellenére Málta és Ciprus a Szellemi Tulajdon Világszervezetének hivatalos honlapján a nizzai osztályozási rendszert alkalmazók között szerepel. A nizzai osztályozási rendszer olyan rendszer, amely valóban minden tagállamban használatos, ezért tehát rendkívül meggyőző erejű a 89/104 irányelv rendelkezéseinek értelmezésénél.

17 – Ide tartozhat az adományozóknak osztott jelvény, az adományok gyűjtésére szolgáló események reklámanyagai, akár az adománykérő levelek fejléce vagy a nyilvános támogatásgyűjtő rendezvényeken az egyesület tagjai által hordott jelvény stb.

18 – Álláspontom szerint a nyilvános eseményeken a védjegyet ábrázoló jelvények vagy kitűzők adományozása nonprofit egyesület tagjai számára a védjegy tényleges használatát jelentheti, ha például az egyesület tevékenységének reklámozására és az adományok gyűjtésére szolgál.

19 – E körülmények között a lajstromba vett megjelölést nem védjegyként használják, mivel a nyilvánosság ki van zárva.

VII – Végkövetkeztetések

31. A fenti megfontolások összességére tekintettel azt javaslom a Bíróságnak, hogy a kérdésre az alábbi választ adja:

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv 12. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy tényleges védjegyhasználatnak minősül, ha valamely védjegyet nonprofit egyesület a reklámanyagain használ többek között a nyilvános adomány-gyűjtő rendezvények meghirdetése során, bárkitől elfogadott adományok gyűjtése során, a nyilvánosságnak szánt üzleti iratain, valamint a nagyközönségtől való adomány gyűjtése érdekében, ha a védjegyet e szolgáltatásokkal összefüggésben lajstromozták. Ezért az Oberster Patent- und Markensenat feladata ezen iránymutatás fényében az alapeljárás tényállásának elemzése.